

om der siden hen kan blive et andet Flertal, og saa skal Ministeren formodentlig ogsaa rette sig efter det. Det vil paa en Maade sige, at man giver Ministeren — jeg vil ikke sige Haandsnøre paa, det er maaske et for stærkt Udtryk, men at man skriver Ministeren en Haandfæstning, paa lignende Maade som visse Stænder i gamle Dage her i Landet krævede af Kongen, inden han tiltraadte Regeringen, at han paa disse og hine Punkter skulde opfylde deres Ønske. Og det, at der er givet Ministeren et Paabud om til enhver Tid at være et givet Flertal i Fællesrepræsentationen for Dansk Skibsfart lydig og hørig, opfatter jeg i Virkeligheden som en Slags Haandfæstning. Mig personligt, ja, partimæssigt ogsaa kan det være ganske ligegyldigt, men rent forfatningsmæssigt, rent parlamentarisk støder det mig, saaledes at jeg ikke har kunnet afholde mig fra at gøre nogle Bemærkninger derimod. Ministeren er jo gaaet ind derpaa, har paataget sig denne Haandfæstning og har altsaa ment at kunne gøre det, og saa skal jeg ikke sige noget derimod. Udvalgets Flertal har ment det rigtigt at give Ministeren denne Haandfæstning, saa er der jo ikke saa farlig meget at sige dertil, men mig forekommer det ret utilbørligt. Efter min Opfattelse er Ministerens Stilling den, at det er ham, der til enhver Tid har Ansvar, og det er ham alene, vi senere kan paalægge Ansvar, hvis der er noget galt. Vi har ikke noget med Fællesrepræsentationen at gøre, men vi har nu givet Ministeren Anledning til, hvis han siden hen handler saaledes, at vi ikke synes om det, at skyde sig ind under: I har selv sagt, at jeg skal være Fællesrepræsentationen for Skibsfarten lydig og hørig i dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal i det hele taget er pustet noget stort op. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor der skulde sættes en saadan bestemt Grænse i dette Forhold, eller hvorfor Fællesrepræsentationens Flertal absolut er imod, at der skal anskaffes Hjælpesejl paa disse store søgaaende Lægttere. Det kan være af Hensyn til den Plads, som saadanne Hjælpesejl vil optage, og af Hensyn til Omkostningerne, men naar der indenfor Fællesrepræsentationen er et Mindretal, som holder paa, at de er nødvendige, forekommer det mig ikke ganske rigtigt, at vi stiller os derimod og giver Ministeren en saadan Haandfæstning, at han har at bøje sig for Flertallet. Men, som sagt, jeg skal ikke sige noget dertil; det staar

i Betænkningen; det er Flertallets Villie; det er Ministerens Villie. Ministeren har villigt rakt Haanden frem og taget Haandsnøren paa. Jeg er i dette Tilfælde ganske udenfor Sagen og har kun villet paa-pege dette mærkværdige Forhold, at man fra Udvalgets Side paabyder den ansvarlige Minister at være en ganske upolitisk, ukonstitutionel Forsamling hørig og lydig, selv om det kun her er i et lille Spørgsmaal.

Ordføreren (Sonne): Det ærede Medlem udtalte den Anskuelse, at de her omhandlede Hjælpesejl for søgaaende Lægttere var pustede noget stort op. Jeg kan give det ærede Medlem Medhold heri, men det ærede Medlem har ved det Indlæg, vi nu hørte, ydet sit gode Bidrag i saa Henseende. Det ærede Medlem gik, idet han udtalte sin Misfornøjelse med den Udtalelse, der indeholdtes i Betænkningen angaaende dette Punkt, saa vidt, at han vilde hævde, at der derigennem var foreskrevet den højtærede Minister en Haandfæstning. Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der er mangfoldige Punkter og Omraader i vor Lovgivning, hvor vi drager bestemt afstukne Grænser for den enkelte Ministers administrative Dispositionsfrihed. Det er meget almindeligt, og her drejer det sig altsaa om, hvad de i § 2 omhandlede Forskrifter skal kunne indeholde. Jeg gjorde, første Gang jeg havde Ordet, opmærksom paa, at man ikke vilde bryde Lovforslagets Princip ved bestemt at give detaillerede Bestemmelser om, hvad disse Forskrifter maatte indeholde. Man resignerede i saa Henseende, og i Stedet for selv at anføre, hvad det maatte indeholde, var der et enkelt ganske bestemt afgrænset Punkt, om hvilket man sagde: Dette maa Forskrifterne ikke indeholde, medmindre det sker i Samstemning med Fællesrepræsentationen for dansk Skibsfart, og man har haft saa meget lettere Adgang til at udtale dette, som man i saa Henseende kun har henholdt sig til den højtærede Ministers egne Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal. Det har i øvrigt interesseret mig at erfare, at det ærede Medlem hylder den Anskuelse, at der kan være de Tilfælde, hvor det er Mindretallets Udtalelser, man skal rette sig efter, og hvor Flertallets Anskuelse maa vige, for at Mindretallet kan faa sine Ønsker gennemførte, thi det ærede Medlem erklærede, at han følte sig tilfreds med, at man i denne Sag vilde gaa efter Fagkundskabens Flertal; man skulde imidlertid have behørig Adgang til